

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **Finančního ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem v Českých Budějovicích, Prokišova 5, za účasti **J. Š.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 9. 2004, č. j. 10 Ca 132/2004 - 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozsudku, kterým bylo rozhodnutí stěžovatele ze dne 8. 7. 2004, č. j. 2730/110/2004, zrušeno pro vady řízení a věc vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Stěžovatel byl dále zavázán zaplatit J. Š. (dále jen „žalobce“) na náhradě nákladů řízení částku 2000 Kč ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku. Zrušeným rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Českých Budějovicích ze dne 12. 2. 2004, č. j. 41269/04/077910/5953, kterým mu byla dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2000 ve výši 21 780 Kč.

Krajský soud odůvodnil napadený rozsudek tím, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť stěžovatel v něm dospěl k závěru, že činnost tipování osob žalobcem za účelem nabídky životního pojištění a zprostředkování kontaktu je činností systematickou a nikoliv příležitostnou, jak má na mysli § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, avšak tento svůj závěr blíže neobjasnil. Jediným argumentem stěžovatele bylo, že se jednalo o činnost v době od 1. 1. 2000 do 31. 5. 2000, při které vytipoval 5 až 6 možných zájemců.

Stěžovatel v kasační stížnosti napadá rozsudek krajského soudu pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Dovozuje, že soustavná činnost

je charakterizována jako činnost trvalá nebo činnost vykonávaná s úmyslem opakování, a takovou činnost vykonával i žalobce, když opakovaně po dobu 5 měsíců od 1. 1. 2000 do 31. 5. 2000 vytipovával a zprostředkovával osoby za účelem zajištění životního pojištění, a proto byl povinen podat podle § 38g zákona o daních z příjmů daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Uzavírá, že se na žalobce nevztahovalo ustanovení § 10 odst. 3 písm. a) zákona o daních z příjmů, dle kterého jsou od daně osvobozeny příjmy podle odst. 1 písm. a), pokud jejich úhrn u poplatníka nepřesáhne ve zdaňovacím období 10 000 Kč.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí a k námitkám stěžovatele uvádí, že k uzavření několika pojistných smluv došlo nahodile a nešlo o činnost vykonávanou trvale a soustavně. Dohoda byla uzavřena právě proto, že náhodným výsledkem se mu podařilo několik pojistných smluv uzavřít. Jeho činnost měla obdobný charakter jako činnost osob prodávajících zemědělské výpěstky či lesní produkty na tržištích.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud opřel svůj zrušovací výrok o závěr, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť stěžovatel dostatečně neobjasnil, proč pokládá činnost žalobce spočívající ve vytipování osob za účelem nabídky životního pojištění a zprostředkování kontaktu za činnost systematickou a nikoliv příležitostnou. Stěžovatel se sice v kasační stížnosti snaží svůj právní názor na tento pojem doplnit, avšak vlastní právní základ napadeného rozsudku, tj. že jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nenapadá. Tím ovšem jeho námitky míří zcela mimo podstatu věci, tj. nesměřují proti napadenému výroku o zrušení jeho rozhodnutí a vrácení věci, a proto je nelze shledat důvodnými.

Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalobci žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. 1. 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu